

BESEDA SLADKA - DOMOVINA,
NE PRIDEŠ VEČ MI IZ SPOMINA!

Andrej Praprotnik.

HINKO MEDIČ:

Laneni cvet.

Pavlica je bila srčkan otrok: zlatolasa, rožnatih lic in bosonoga. Živel je v borni koči sredi cvetočega polja, polnega vonja in miline. Polje ji je bilo vse: družba, zabava in tolažba. Tam je bila doma. Pogovarjala se je s škrajncem, božala žitno klasje in poljubljala dehteče cvetice.

Njen oče je bil vedno na delu pri imovitih sosedih tam za gozdom, njena starejša sestra pa je kuhala doma, prala pri studencu, snažila hiše. Vsa teža družinske odgovornosti je slonela na njej, ona je bila gospođinja namesto matere, ki je ni bilo več na svetu.

Pavlica ni bila živahna, kakor so navadno otroci njene starosti. Njene oči so bile mehke, zamišljene, morda zavoljo tega, ker ni imela matere, dobre, skrbne mamice, kakor jo imajo drugi otroci, siromašni in bogati. Malokdaj je zaigral smeh na njenem zagorelem obrazu; njen korak je bil umerjen, počasen; njeno srce je iskalo le mirnih kotičkov sredi prostranega polja. Posebno pri srcu pa ji je bil prostorček koncem travnika, kjer ni nihče motil njene osamelosti, in kjer je rasla travica, mehka kakor baržun. Tam je posedavala ure in ure. Prinašala je tja svoje igrače, svoje knjige, svojo cunjasto punčko, ki jo je dobila v dar od svoje učiteljice.

Bilo je nekega jutra v pozni pomladi, ko je Pavlica zopet sedela v svojem kotičku na mehki ruši in listala po Abecedniku. Kar zagleda cvetko, čije popek se je bil moral razpočiti čez noč, zakaj prejšnjega dne je ni bila ugledala. Bila je cvetica z modro glavico, ki se ji je zdel kakor odsev jasnega poletnega neba. Pavlica se je je tako razveselila, da se ni čutila več same in zapuščene. V svoji glavici je mislila, da more biti cvetka to, kar brat ali celo mati. In iztegnila je roko, da bi jo potipala, pogladila. Ko se je je dotaknila, ji je zaigralo veselje v očeh.